

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobkyně: **T. M.**, nar., st. příslušnost
zastoupena JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že opakovaná žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 5. 2021 je nepřípustná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o žádosti dle § 25 písm. i) zákona

o azylu zastavil, neboť žalobkyně neuvedla žádnou novou skutečnost, která by odůvodnila opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobkyně ze země původu a v Ruské federaci nedošlo od doby posouzení její předchozí žádosti k žádné změně, která by svědčila hrozbě pronásledování či vážné újmy.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně včasnou žalobu. Namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť nedostatečně reaguje na odůvodnění podané žádosti. Žalobkyně ve správním řízení vyjádřila obavy z pronásledování ze strany bývalého partnera, kterého pokládá za psychopata, a který je schopen jí ohrozit na životě či zdraví. Bývalý partner je vedoucí kriminální policie, proto žalobkyně nemůže nalézt ochranu u orgánů země původu. Žalovaný nemístně odmítl uplatňovanou argumentaci, aniž by zohlednil reálnost obav žalobkyně.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí dle žalobkyně taktéž absentuje úvaha, nakolik je domovský stát žalobkyně hodnocen jakožto právní stát poskytující policejní ochranu před nezákonnými projevy. Žalovaný nehodnotil možnosti vnitrostátní ochrany, přičemž žalobkyně popsala důvody, pro které by ji před násilným bývalým partnerem ochrana v zemi původu poskytnuta nebyla. Žalobkyně proto navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobkyně taktéž v žalobě požádala o přiznání odkladného účinku.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že v současné době není pobyt žalobkyně na území České republiky znám. Jsou proto naplněny podmínky pro to, aby soud namísto meritorního rozhodnutí o žalobě přistoupil k zastavení řízení podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu. Vzhledem k tomu považuje žalovaný za nadbytečné se k obsahu žaloby vyjadřovat.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
7. Žaloba **není** důvodná.
8. Krajský soud neshledal, že by v daném případě byly naplněny podmínky pro zastavení řízení dle § 33 písm. b) zákona o azylu z důvodu neznámého pobytu žalobkyně. Zástupce žalobkyně na dotaz soudu uvedl, že žalobkyně se zdržuje na adrese Krajský soud nemá důvod toto tvrzení zpochybňovat. Tím spíše, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobkyni bylo v nedávné minulosti na uvedenou adresu úspěšně doručováno.
9. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, *jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná*. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu platí, že *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*

10. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
- a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.
11. Obecně platí, že „odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, č. 2642/2012 Sb. NSS).
12. Aby bylo možné přijmout opakovanou žádost k věcnému posouzení, musí mít nové skutečnosti nebo zjištění určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany; to respektuje též relevantní judikatura k opakovaným žádostem o mezinárodní ochranu – viz zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, který svůj závěr formuloval do právní věty: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“
13. Pokud tedy cizinec podá druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, věcného projednání se jí dostane pouze za předpokladu, že v žádosti tvrdí nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly obsahem jeho předchozí žádosti, nemohl je tvrdit bez vlastního zavinění [viz § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu] a zároveň jsou tyto skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany [viz § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu] (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2020, č. j. 1 Azs 114/2020 – 44, či usnesení ze dne 9. 9. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 – 55).
14. Jinými slovy, pokud nově uvedené skutečnosti ohledně obav z pronásledování či hrozby vážné újmy nejsou relevantní ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nepředstavují nové skutečnosti, které by odůvodňovaly meritorní rozhodování o opakované žádosti.
15. Ze správního spisu vyplývá, že v nynější věci se jedná o třetí žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podala žalobkyně ještě coby nezletilá prostřednictvím své zákonné zástupkyně dne 20. 2. 2004.

16. Druhou žádost podala žalobkyně dne 11. 12. 2020 a odůvodnila ji tím, že má na území České republiky děti a probíhá soudní řízení o jejím znovunabytí rodičovských práv. S dětmi je v kontaktu, navštěvuje je, volá jim, pravidelně za nimi jezdí. Druhou žádost žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 3. 3. 2021. Od orgánu sociálně-právní ochrany dětí žalovaný zjistil, že žalobkyně má na území České republiky syna a dceru, v roce 2016 byla zbavena rodičovské odpovědnosti, neboť dlouhodobě nadměrně požívala alkohol. Syn žalobkyně je v péči poručnice, od roku 2019, kdy žalobkyně nastoupila výkon trestu odnětí svobody, jsou prostřednictvím poručnice v písemném kontaktu. Syn v žádném případě nechce být svěřen do péče matky, dle psychologa je jeho kontakt s matkou s ohledem na psychické problémy nevhodný. Dcera byla svěřena do pěstounské péče, od roku 2015 nebyla s žalobkyní v kontaktu. Ta o dceru projevila zájem pouze v době výkonu trestu, po propuštění již nikoliv. Žádné řízení o znovunabytí rodičovských práv žalobkyně neprobíhá. O svých rodinných poměrech tedy žalobkyně zjevně vypovídala nepravdivě, a nepravdivě vypovídala také v souvislosti s trestnou činností na území České republiky. Uvedla, že se dopustila pouze přečinu krádeže, který vyústil v náhradu škody ve výši 650 Kč. Dle výpisu z evidence rejstříku trestů se ovšem dopouštěla opakovaně majetkové trestné činnosti, za což jí byl opakovaně uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, ve výkonu trestu byla od roku 2018 do 30. 10. 2020.
17. V řízení o třetí žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně vypověděla, že se v zemi původu obává nebezpečí ze strany bývalého partnera, který je psychopat a mohl by ji i zabít. Začal telefonicky vyhrožovat i její rodině v Rusku. Je vedoucím na místním oddělení policie, proto by se nemohla žalobkyně obrátit na státní orgány země původu. Z výpovědi žalobkyně dále vyplývá, že byla s bývalým partnerem v kontaktu naposledy před 15 lety. Příbuzní žalobkyně věc řešili na policii i u soudu. Poté, kdy žalovaný žalobkyni požádal o doložení skutečností stran jejích příbuzných, žalobkyně vypověděla, že její rodina už chce mít klid, obrátila se na právníka a bývalý partner žalobkyně jim již nevyhrožuje.
18. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný akcentoval několik skutečností. Důvody uváděné žalobkyní vyhodnotil jako nevěrohodné a účelové. Odkázal jednak na skutečnost, že žalobkyně opakovaně vypovídala nepravdivě již v předchozím řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, zejména se však jeví nevěrohodně její výpověď v nynějším řízení. Nejprve hovořila o tom, že výhrůžkám čelí také její rodina, která se neúspěšně obrátila s žádostí o pomoc na polici a soud, což ovšem nijak nedoložila. To nejprve odůvodnila tím, že rodinní příslušníci žádné dokumenty nemají, aby následně uvedla, že její rodina již žádné problémy s bývalým partnerem nemá. Žalovanému se jeví zcela absurdním, aby žalobkyni vyhrožoval její bývalý partner po 15 letech od skončení jejich vztahu, kdy po celou dobu spolu nebyli v žádném kontaktu. I kdyby byla tato tvrzení pravdivá, má možnost řešit situaci pomocí prostředků ochrany v zemi původu. Z ničeho nevyplývá, že by jí tato ochrana nebyla poskytnuta, a to i vzhledem k době trvání údajných výhrůžek (od března 2021) Žalobkyně není schopna doložit, že by se na státní orgány země původu ona či kdokoli z její rodiny obrátil. Žalobkyně má nadto možnost vnitřního přesídlení, neboť sama uvedla, že má mnoho rodinných příslušníků v různých částech Ruské federace.
19. Před vlastním hodnocením krajský soud předesílá, že soudní řízení správní je ovládáno dispoziční zásadou (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.). Obsah a kvalita žaloby tak v podstatě

předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

20. Žalobkyně zcela obecně argumentuje, že žalovaný nemístně odmítl uplatňovanou argumentaci, aniž by zohlednil reálnost obav žalobkyně. Jak je ovšem shora shrnuto, žalovaný se uplatněnými důvody žádosti zabýval a tvrzení žalobkyně vyhodnotil jako nevěrohodná z důvodů, které přezkoumatelně vtělil do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný tedy reálnost obav žalobkyně vyhodnotil, třebaže tak, že je shledal nereálnými. Proti jednotlivým úvahám žalovaného žalobkyně nijak konkrétně nebrojí.
21. Toto odůvodnění dle krajského soudu odpovídá skutkovým okolnostem příběhu žalobkyně, který se i krajskému soudu jeví krajně nevěrohodně. Bývalý partner měl začít žalobkyni vyhrožovat po 15 letech, kdy spolu nebyli v žádném kontaktu a shodou okolností právě bezprostředně poté, kdy byla zamítnuta její žádost o mezinárodní ochranu.
22. Nekonzistentně působí i výpověď žalobkyně ohledně výhružek členům její rodiny. Ti měli opakovaně usilovat o ochranu u státních orgánů země původu, což však patrně není nikde zachyceno. Následně dosáhli toho, že tvrzené výhrůžky ze strany bývalého partnera zcela ustaly, a to za využití právní pomoci.
23. Jakkoliv je nepochybné, že Ruskou federaci v současné době nelze hodnotit jako právní stát, v němž mohou jednotlivci svobodně uplatňovat politická práva, kterým by se dostalo ochrany nezávislé soudní moci, z podkladů shromážděných žalovaným zároveň nevyplývá, že by byl stát nefunkční také ve věcech svévolného nepolitického násilí namířeného proti soukromým osobám. Na základě obsahu výpovědi žalobkyně a shromážděných podkladů proto ve shodě s žalovaným nelze konstatovat, že by se žalobkyni v jí nastíněné situaci nedostalo v zemi původu odpovídající ochrany, a to tím spíše v situaci, kdy se o to žalobkyně ani nepokusila. Krajský soud k tomu doplňuje, že dle výpovědi samotné žalobkyně její příbuzní dosáhli toho, že výhrůžky vůči nim ustaly, aniž by čelili násilí, a to za využití standardních prostředků ochrany. Za této situace nelze shledat napadené rozhodnutí nezákonným pouze z toho důvodu, že se žalovaný blíže nezabýval atributy právního státu ve vztahu k Ruské federaci.
24. V neposlední řadě žalovaný v napadeném rozhodnutí upozornil na možnost vnitřního přesídlení, jeho úvahy tímto směrem žalobkyně v žalobě žádným způsobem nenapadá. Žalovaný se na str. 6 napadeného rozhodnutí zabýval také otázkou, zda v zemi původu žalobkyně došlo ke změnám podstatným z hlediska úvah o doplňkové ochraně a dospěl k závěru, že tomu tak nebylo.
25. Lze tedy shrnout, že žalobkyní uváděné nové skutečnosti nejsou ze shora uvedených důvodů relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a žalovaný se také dostatečně zabýval otázkou případné změny situace v zemi původu v mezidobí od rozhodnutí o předchozí žádosti. Žalobní námitky proto neshledal důvodnými.

V. Závěr a náklady řízení

26. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

27. O návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby soud samostatně nerozhodoval, neboť po učinění nezbytných procesních úkonů rozhodl ve věci; rozhodnutí o odkladném účinku by proto nemělo žádný smysl.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 6. října 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce